

vendt mindst 4 Millioner, 2 af Statskassen og 2 af Kommunerne. Og naar jeg ser hen til, hvad den samlede Fattighjælp er her i Landet, vil jeg anse det for et meget betydeligt Beløb, alene til de 60aarige, og saa staar det jo for øvrigt Lovningsmagten frit for i Fremtiden at bevilge flere Penge dertil, hvis Kassen kan taale det. Den Tid den Sorg! I den første Tid er jeg noget tilhøjelig til at tro, at man maatte nok hjælpe sig med det Beløb, der her er budgetteret; thi der skal Tid til at sætte en saadan Lov i Gang, og der er adskillige, som maatte betænke sig lidt, inden de blive klare over, hvor vidt de høre hjemme her eller ej.

Saa har man sagt, at dette var i Virkeligheden ikke andet end en Almisselov; ja, det kan man jo for saa vidt gerne sige; men jeg gad dog vide, hvad de Herrer's Lov eller de andre Lovforslag i den Retning var andet end Almisselove. For saa vidt det er Penge, som gives ud af Statskassen eller af offentlige Kasser til trængende, som ikke kunne forsørge sig selv, have de jo Lov at kalde det en Almisselov, men ikke i en anden Forstand, end at de paagældende staa her med et Krav, for saa vidt er det ingen Almisselov. Naar de Herrer saa sige, at det er ikke andet end det gamle Fattigvæsen, er det aldeles aabenbart urigtigt. Da de ikke kunne paabise en eneste Virkning af denne Understøttelse, som den almindelige Fattighjælp har, gad jeg vide, hvad det kan nytte at komme med saadanne Ord. Jeg kunde forstaa, om de sagde: Ganske vist medfører denne Understøttelse ikke de retslige Virkninger som Fattighjælpen, men i den almindelige Mening vil man betragte de Folk, som om de vare paa Fattigvæsenet. Men i den Henseende sætter jeg nu min Aaastand mod deres; det tror jeg ikke, der bliver Spørgsmaal om. Jeg skal sige, hvorledes man vil betragte disse Folk. Naar Kommunalbestyrelserne saa disse Andragender ind og i luffede Møder sidde og afgøre dem, vil man betragte det akkurat paa samme Maade, som om de sad og skulde bortgive et Legat. Det er Synspunktet, hvorfra man skal se hele Loven: et Legat, som vedkommende kan beholde hele sit Liv, for saa vidt han ikke opfører sig saaledes, at det efter Legatets Fundatsbestemmelser er nødvendigt

at tage det fra ham. Det er nærmest den Betragtning, der her maa gøres gældende; det er dermed, disse Understøttelser maa sammenlignes, og de have ikke det allermindeste at gøre med Fattighjælp.

Nu veed jeg nok, at vi ere gjorte bange med Hensyn til al den Uvilje og Forbitrelse, der vil komme i Landet over dette Lovforslag; men jeg frygter aldeles ikke derfor. Jeg er tværtimod overbevist om, at der er mange Menneſter, som ville være glade og taknemlige for det, vi her have kunnet udrette for dem her i Salen. Man kan nok sige noget om, at det kunde tænkes, at der var udrettet mere, men jeg tror nu, at naar vi skulle til at være ganske oprigtige overfor hinanden . . . (Munterhed) vil man se anderledes paa Sagen. Et æret Medlem har sagt, at han veed ikke, om han kan sige Ja eller Nej til dette Lovforslag. Det er det bekendte: Jeg vil, nej, jeg vil ikke. Jeg vil nu ønske, at det ærede Medlem maa lade sig forsøre, som det andet Steds sker. Dette er et Resultat, som der er Mulighed for, at vi kunne naa. Jeg tænker mig Muligheden af, at adskillige af de Herrer, inden vi til Slutning komme til Afstemning, maatte kunne faa Lykt til at stemme for dette Forslag, om ikke af anden Grund, saa af den bekendte, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Der er jo ikke den allerringeste Udſigt til, at der fra alle Sider kan gennemføres et andet Alderdomsforsørgelsesforslag i Øjeblikket, og de Herrer tør dog ikke paastaa andet, end at her for mange fattige Menneſter indeholdes et Gode. Saa var det egentlig nok saa snildt, om vi nu tilfjeldt i skøn Enighed gav vore Følelser tilkende og stemte for dette Lovforslag. Hvordan det gaar eller ikke gaar, tror jeg, de Herrer ville komme til at fortryde det, hvis de ikke gøre det. Jeg tror ingenlunde, de ville komme til at fortryde det i den Forstand, at det skulde genere dem i deres Agitation; thi der er jo ikke noget i Vejen for, naar man stiller ti døde Fugle op paa Taget, saa at saa mange Menneſter til at række Haanden ud efter dem, i Stedet for efter den eneste levende Fugl, som vi have i Haanden. Det har Agitationsvæsenet jo ved sig mange Gange, at det bunder overhovedet ikke saa grumme dybt i den fuldstændigste Sandhed; det kunne vi